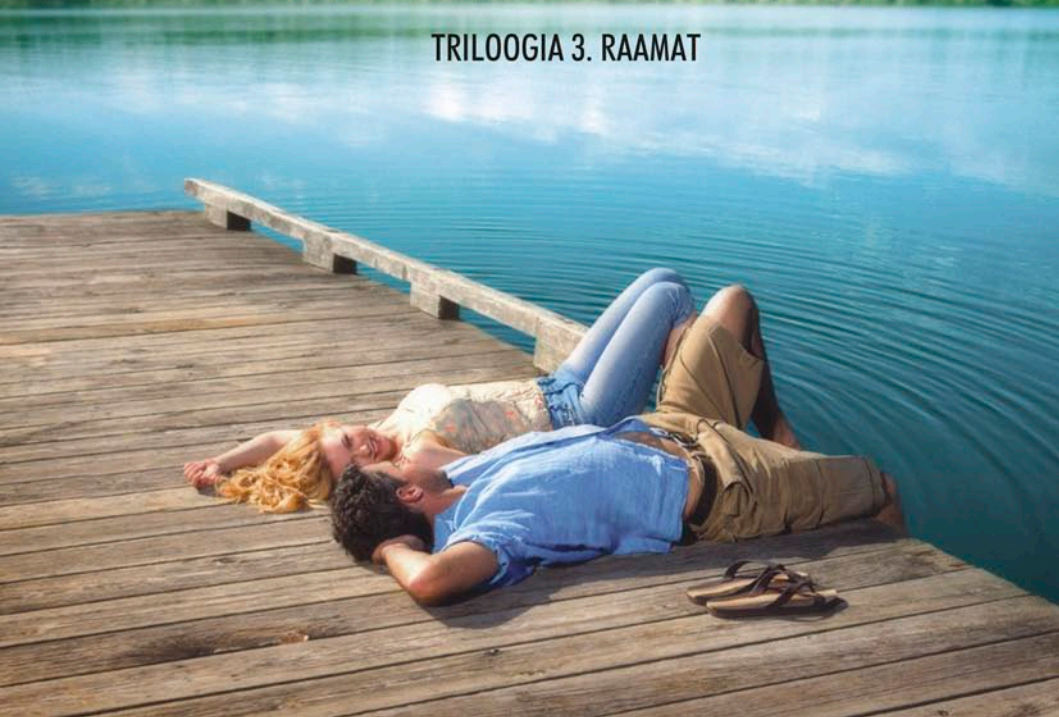

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

ÜKSNES TEMA

TRILOGIA 3. RAAMAT

Susan Mallery
Only His
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Susan Macias Redmond
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B05240412
ISBN 978-9949-25-213-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

Ärge iial soostuge tööintervjuuga olukorras, kus intervjuerija on teid alasti näinud.

Nevada Hendrix oli veendunud, et kuskil on keegi selle tarkuseiva kivisse raiunud või selleteemalise inspireeriva plakati teinud. Ja nähes nüüd Tucker Janackit esimest korda üle kümne aasta, mõistis ta, et see oli tõesti tõsi.

Tal oli olnud plaan. Ning just see ta jalust näitiski. Ta oli lihvinud elulookirjeldust, harjutanud vastuseid erinevatele võimalikele intervjuu käigus esile kerivatele küsimustele, oli ostnud uue jaki ja maksnud isegi seitsekümmend viis dollarit tobeda hoolduse eest, mis pidi juustele läiget lisama. Tema, kes ta vältis kõikvõimalikke naiselikke asju! Ja nüüd, seistes kuti ees, keda oli omal ajal paljana näinud, tundus juustehooldus raisatud.

„Tere, Nevada.“

„Tere, Tucker.“

Nevada püüdis kõigest väest säilitada neutraalset ilmet. Ta mõistis, et kui vahib meest rabatult ja ammulisui, ei jäta ta endast asjaliku töötaja muljet.

„Ootasin su isa,“ tunnistas ta. Lõppvooru intervjuu kohta saadud telefonikõnes oli talle selge sõnaga öeldud, et ta kohtub härra Janackiga. Ta ei seostanud seda nime kutiga, kellega oli kunagi kolledži ajal läbi käinud.

„Seda projekti juhin mina ja mina palkan ka kogu juhtkonna,“ ütles Tucker, andes märku, et Nevada istet võtaks, mida Nevada ka tegi.

Nad olid ühe Fool's Goldi hotelli konverentsisaalis. Ronan's Lodge, mida kohalikud kutsusid Ronani narruseks, oli elegantse sisustusega ilus maja, mille puitosad olid tehtud käsitööna. Mõnes muus olukorras oleks Nevada sellistele asjadele rohkem tähelepanu pööranud ja neid imetlenud. Tema aga ei saanud silmi mehelt, kes oli võtnud istet teisel pool lauda.

Aeg oli Tuckeri vastu heldust üles näidanud. Ta oli endiselt pikk – see ei tohiks ju eriline üllatus olla. Mehed ei muutu ju lühemaks. Tuckeri juuksed olid tumedad ja parasjagu nii palju lokkis, et ta ei näinud välja liiga ilus. Tumedad silmad, kandiline lõug ja naeratusenvirve suul, mis lausa kutsus suudlema, olid just sellised, nagu Nevada neid mäletas.

Hmm, ei, manitses ta end. Sugugi mitte suudlema kutsuv. Kaugel sellest. Tucker on ta potentsiaalne ülemus. Või siis mitte – sõltuvalt sellest, kuidas Tucker minevikku mäletab.

Nevada vandus endamisi mõeldes, miks vana Janack poleks võinud veel seda üht projekti ise juhtida. Mis Tuckerisse puutub, siis temaga polnud Nevada iial valmis läbimurret saavutama.

„Pole sind kaua näinud,“ ütles Tucker talle omase naeratusega, mis oli Nevadas tekitanud ikka tunde, nagu ta oleks kõige

erilisem tüdruk maamuna peal. Kuigi see oli olnud läbi ja lõhki vale ning murdnud ta südame nii rängalt, et see peaaegu polnudki paranenud.

Ta hingas sügavalt sisse, sundis meeltest kõik mälestused nooremast Tuckerist ja ajas selja sirgu. „Nagu mu eluloo-kirjeldusest näed, on mul tegemist olnud. Pärast kolledžit töötasin paar aastat Lõuna-Carolinas ja omandasin ehitamise kohta teadmisi kõige madalamast tasemest alates. Ehitasime peamiselt ärihooneid ja enne lahkumist juhtisin viiekorruselise maja ehitustöid.“

Tuckeri meelest ei pruukinud see olla midagi erilist, kuid Nevada oli selle üle uhke. „Saime tööd enne tähtaega valmis ega ületanud eelarvet ning ehitusjärelevalve andis meile firma ajaloo parima hinnangu.“

Tucker noogutas, just nagu teaks seda juba. Kui ta oli eluloo-kirjelduse läbi lugenud, siis muidugi teadiski.

„Miks sa sinna ei jäänud?“ küsis ta. „Olen kindel, et nad ei tahtnud sind ära lasta.“

„Ei tahtnudki, aga mina tahtsin tagasi koju tulla.“

„Juured?“

„Jah.“ Nevada püüdis mitte mõelda selle peale, et Tucker polnud oma elus kogenud seda, mis tähendab ühes kohas elada. Tucker oli kasvanud üles mööda maailma ringi rännates. Janack Construction oli ju rahvusvaheline firma. Nevada mäletas, kuidas Tucker oli rääkinud Taimaal veedetud suvedest ja Aafrika talvedest.

Ta tajus, et teda ähvardab oht isiklikuks muutuda, ning ta pidi endale meenutama, et tõesti tahab seda tööd.

„Fool's Goldi naasmisest saadik olen tegelnud peamiselt väiksemate projektidega. Elamuehitusega. Mul on kogemusi

erineva suurusega meeskondadega töötamisel ja ma tean meie osariigi ja linna ehitusnõudeid.“ Ta jätkas, tuues välja oma erinevaid oskusi.

„Kollektiiv, kes siin tööle hakkab, on meil üks parimaid,“ ütles Tucker. „Mehed on pikka aega koos töötanud ega suhtu hästi võõrastesse.“

„Kas sa pead silmas võõraid või naisi?“

Tucker naaldus toolile ja saatis talle taas oma jalust niitva naeratusel. „Meie firmas on võrdsed võimalused nii meestel kui naistel, me järgime nii riiklikke kui föderaalset personaliseadusi.“

„Kui poliitiliselt korrektne! Ma ei karda meestekollektiivi – juhul kui pead silmas seda. Mul on kolm vanemat venda.“

„Mäletan. Kuidas Ethan elab?“

„Hästi. On abielus. Õnnelik. Kui süa pikemalt jääd, peaksid ta üles otsima.“

Kuid kui kõrgemad väed tõesti tema poolel peaks olema, siis on Tucker siin üksnes töölevõtmise perioodil ja sõidab peagi mõnda teise maailmanurka.

„Jään küll. Ma olen siin seni, kuni ehituse esimese faasiga ühele poolele saadakse.“

Kurat. Nii palju siis sellest, et kõrgemad väed on tema poolel.

„Sa töötad Ethani juures,“ tõdes Tucker. „Miks sa tahad minu juurde tööle tulla?“

Nevada ei tahtnud. Tema tahtis töötada Tuckeri isa juures, kuid see polnud võimalik. „Vajan väljakutset,“ ütles ta tõde tunnistades.

„Kas sa projekti mahuga oled kursis?“

Nevada noogutas. Janack Construction oli ostnud linnast põhja jääva neljakümne hektari suuruse krundi. Firma kavatses

ehitada suguharu maadele puhkekeskuse ja kasiinokompleksi. Ühtlasi oli firma liisinud osa maad arendajale, kes spetsialiseerus erinevatest tehasepoodidest koosnevate kaubanduskeskuste ehitamisele ja see oli ajanud elevile linnakese kogu naispere.

„Peaksime sellest rääkima,“ tõdes Tucker vaikselts.

Nevada vahtis talle otsa, saamata aru, miks läks Tuckeri kulum projektist rääkides kipra. Ja siis sai ta aru! „See“ polnud sugugi tööga seotud.

„Ei peaks.“ Ta võitles kihuga püsti tõusta ja taganeda, tekita-des nende vahele suurema distantsi. „See oli ammu.“

„Nevada,“ alustas Tucker vaikselts.

„Jäta. Sellega on lõpp. See ei tähendanud mitte midagi.“

Tucker kergitas kulme. „Tõesti või?“

Miks ei võiks Tucker olla samasugune nagu kõik teised mehed maamuna peal ning tahta vältida juttu asjadest, mis võisid ebamugavust tekitada? Kas siis tõesti peab asuma uuesti minevikku lahkama?

„Tucker, see oli ammu. Viis rasket ja ebamugavat minutit minu elust. Usu mind, see pole tõesti oluline.“

Tucker vahetas asendit. „Ah et sina näed seda siis niimoodi?“

„Nii see oli. Sa olid täis, mina olin...“ Nevada surus huuled kokku. Tal polnud vähimatki kavatsust lausuda tööintervjuu ajal sõna „süütu“. „Jätame selle.“

„See polnud viis minutit. Ma poleks iial...“

„Issand, halasta!“ Suutmata end talitseda, tõusis Nevada püsti. „Kas tegu on sinu ego? Sa ei suuda siis taluda tõsiasja, et meie kümne aasta eest aset leidnud lühikese voodiskäiguga ei kaasne häid mälestusi? Saa ometi meheks, Tucker. See pole oluline. Ma ei mõtle selle peale. Tulin siia tööintervjuule, mitte...“

Ta pani suu kinni, kuid talle tundus, et liiga hilja. „Me olime tol ajal ka sõbrad. Kas me ei võiks hoopis selle peale mõelda?“

Ka Tucker tõusis püsti. „Sina ei pidanud meid sõpradeks. Pärastpoole kindlasti mitte.“

Nevada polnud sedasorti, kes oleks hakanud karjuma, ning just sellepärast ta ei hakanudki Tuckeri peale karjuma. Ta sundis end täiesti rahulikuks. „Kas sul on minu töökogemuse kohta veel küsimusi?“

„Ei.“

„Sellisel juhul oli meeldiv sinuga taas kohtuda, Tucker. Täna, et aega leidsid.“

Ja seda lausudes keeras ta kanna peal ringi ja lahkus nõupidamisruumist. Ta pea oli püsti ja selg sirge. Mitte keegi poleks osanud teda nähes arvata, et sisimas tundis ta end alandatuna ja lööduna.

Raske oli juba seegi, et ta oli pidanud veel kord elama läbi tolle Tuckeriga koos veedetud piinlikkust tekitanud öö, kuid veelgi raskem oli kaotada võimalus saada unelmate töö. Ta oli tõesti *soovinud* võimalust töötada firmas Janack Construction. Firma oli hea ja ta oleks saanud end erialaselt proovile panna, ilma et oleks pidanud Fool's Goldist lahkuma. Midagi paremat poleks osanud ihatagi.

Tucker aga heidab ta tema kogemustele vaatamata kõrvale – tüüpiline mees! Kui ääretult ebaõiglane!

Ta keeras kannal ringi ja marssis tagasi nõupidamisruumi. Uks oli veel avatud. Ta nägi, kuidas Tucker ühe kausta portfelli pani.

Tema kausta, mõtles ta süngelt. Paberid, millel olid tema lootused ja unistused.

„Ma olen hea. Ma näen vaeva ja tunnen meie linna,“ ütles ta, kui Tucker pilku tõstes teda nägi. „Ma saan süüsetest inimestest

aru ja oleksin saanud sulle kasulik olla. Kuid seda ju ei juhtu, on nii? Ja kõik ühe aastaid tagasi aset leidnud, ilma igasuguse tähenduseta asja pärast. Nii palju siis ausameelsusest.“

Tucker vaatas, kuidas Nevada juba teist korda vähem kui minuti jooksul talle selja keeras ja lahkus. Uks Nevada taga sulgus kindlalt, lõigates Tuckeri vaateväljast Nevada lühikeseks lõigatud blondid juuksed ja sirge selja.

„Sugugi mitte paha lavalt lahkumine,“ tõdes kõrvaluksest sisenev Will Falk. „Millal te voodis käisite?“

Tucker vahtis teisele pahaselt otsa. „Pole sinu asi.“

„Kas sa arvad, et ma tahtsin seda pealt kuulata? Tuginedes sellele, mis tema sinu soorituse kohta ütles, pead midagi ette võtma.“ Neljakümne kahe aastase Willi – kes oli peresõber ja Tuckeri assistent – näol oli lai naeratus. „Viis minutit? Üsna alandav.“

Tucker kiristas hambaid. „Täna kokkuvõtte eest.“

Tal oli tahtmine röökida, et see oli kestnud kauem kui viis minutit, kuigi tegelikult ei mäletanud ta sellest ööst suurt midagi. Nagu Nevada oli märkinud, oli ta joonud. Ja lisaks sellele arust ära, uppunud rajasse nimega Caterina Stoicasescu. Kahjuks oli ka Nevada mõneks ajaks Cati orkaani meenutavasse elusse kaasatud.

„Keerasid selle täiesti tuksi,“ tõdes Will abivalmilt. „Minu arust oli tal potentsiaali.“

„Ongi. Ma pole temaga veel lõpetanud.“

Will turtsatas. „Tõesti või? Arvad, et ta nüüd veel sinu juurde tööle tuleb?“

„Ta tahab seda tööd.“

„Ei. Ta tahtis seda. Rõhk minevikuvormil. Nüüd ta teab, et see tähendab sinu alluvuses töötamist.“